CUPELE EUROPENE ŞI „VALOAREA DE SCHIMB" A CAMPIONATULUI NOSTRU

•Un palmares oricum modest • Cum se ajunge „cap de serie" ? • Atletico cu Ayala, Dinamo fără Lucescu...

Startul 1977 al echipelor noastre de club în cupele europene a fost, ca de obicei, modest. Cu excepţia Universităţii Craiova, care a beneficiat şi de generozitatea sorţilor, celelalte echipe părăsesc competiţia. Există în această stare de lucruri neplăcută o singură compensaţie : aceea că fotbaliştii noştri fruntaşi sînt degrevaţi de obligaţiile turului II, într-o perioadă în care pregătirea meciului cu Spania se concentrează la maximum.

Vă propunem în aceste rînduri o scurtă incursiune în trecutul apropiat al echipelor noastre în cupele europene. Ne vom ocupa de ultimele cinci ediţii, pentru a ne limita la cadrul jucătorilor de astăzi, evitînd „conturile" generaţiilor trecute.

În aceşti ultimi cinci ani, echipele noastre de club au obţinut **8 victorii, 11 jocuri egale şi au pierdut de 21 de ori.** Această linie de clasament, pentru a fi realmente sugestivă, trebuie să ţină seama de **valoarea formaţiilor întîlnite.** Trecînd în revistă numele acestor echipe, se poate spune că în aceste cinci ediţii echipele noastre au înfruntat 11 formaţii de nivel continental, 11 de valoare medie, care depăşesc rareori condiţia fotbalului naţional, şi 3 echipe slabe. În grupul primelor se află toate echipele vest-germane şi, între altele, marile cluburi spaniole Real Madrid, Barcelona şi Atletico, cu formaţii în care figurează numeroşi jucători de import. În ultima categorie figurează, ca să satisfacem curiozitatea cititorilor şi la polul opus, modestele Crusaders, Glentoran şi Olympiakos Nicosia. În grupul de mijloc se află, printre altele, echipe ca Fiorentina (fără jucătorii de import), Fenerbahce, Atvidaberg etc. etc.

Bilanţul echipelor noastre în compania acestor formaţii — dincolo de linia de clasament 8—11—21 — este următorul : doar 3 echipe medii eliminate, în afara celor 2 echipe din categoria a treia — Crusaders şi Olympiakos Nicosia (ştiut fiind faptul că Glentoran a reuşit să o elimine pe Chimia Rm. Vîlcea). Trebuie să recunoaştem că bilanţul este deosebit de modest, în măsura în care **în 11 contacte cu echipe de valoare medie (în care figurează şi echipele noastre), rezultatul ne-a fost favorabil doar în trei situaţii : Fiorentina, Beşiktaş şi Olympiakos Pireu.**

Care să fie principala explicaţie a acestei stări de lucruri ?

Dincolo de handicapul obiectiv al confruntării frecvente cu superclubur**ile** europene, determinat şi de faptul că tragerea la sorţi se dirijează pe grupe valorice, noi neflind aproape niciodată „capi de serie", ca să folosim o expresie din tenis, există cauze care diminuează deseori potenţialul echipelor noastre în disputa cu „fotbalul european".

Printre acestea se numără în primul rînd faptul că **echipele noastre nu se întăresc de la un an la altul, pentru a face faţă exigenţelor mereu crescînde ale cupelor europene.** Trebuie să admitem că între Dinamo 1973, cu Lucescu, Nunweiller, şi Dinamo 1977, cu Ion Marin şi Tălnar, există o diferenţă în favoarea primei formaţii. Pînă şi în cazul Craiovei e de reţinut că echipa care a eliminat pe Fiorentina era superioară, prin individualităţi, formaţiei de astăzi.

În al doilea rînd, pentru a aborda şi o cauză mai generală, trebuie să admitem că fotbalul nostru nu este reprezentat, în fiecare an, de ceea ce are mai bun. Un singur exemplu. În Cupa cupelor, în ultimii cinci ani, fotbalul românesc a fost reprezentat, succesiv, de Chimia Rm. Vîlcea, Jiul Petroşani, Rapid, C.S.U., şi abia în ediţia curentă de Universitatea Craiova. Această situaţie specială a Cupei cupelor atrage încă o dată atenţia asupra faptului că echipele noastre nu tratează cu seriozitatea necesară competiţia k.o., care e privită mai mult ca un premiu de consolare şi aproape de loc ca un preambul al confruntării internaţionale. În legătură cu aceasta, să enumerăm echipele care ne-au reprezentat în ultimii cinci ani în toate cele trei competiţii continentale : Dinamo de 5 ori, Craiova — 4, A.S.A. — 3, Steaua — 2, Rap'd, Jiul, C.S.U., Steagul roşu, Sportul studenţesc, F. C. Argeş şi Chimia Rm. Vîlcea — cîte o dată. Există, după cum vedeţi, o dispersiune care nu permite „mobilizările" mereu aşteptate la startul cupelor europene.

Veţi spune, poate, că această radiografie este severă, cu neţinînd seama de faptul că unele socoteli, ca de pildă cel din R. D. Germană, a beneficiat din plin de clemenţa sorţilor, care i-au scos în cale — cel puţin în această ultimă ediţie — echipe ca Halmstad, Coleraine, Odra Opole şi Altay Izmir. De acord cu dv. Fără îndoială, faptul că echipele din R. D. Germană s-au calificat în bloc pentru turul II a fost înlesnit şi de această tragere la sorţi, incomparabilă cu „tragerea" noastră, dar trebuie să reţinem că fotbalul, joc de acumulări treptate pe scara valorilor, cere echipelor să adune an de an puncte pozitive care să contribuie la înlesnirea tragerilor la sorţi. Faptul că Dinamo Dresda sau Magdeburg sînt mereu prezente în ediţiile cupelor europene, cu rezultate din ce în ce mai bune, are implicaţii directe şi asupra unei poziţii avantajoase în ziua urnelor. În acest sens e normal să cerem echipelor noastre, şi mai ales celor fruntaşe, o atitudine mai gravă faţă de cupele europene, care nu sînt un simplu prilej de voiaj european.

Ce ar trebui făcut pentru ca participarea noastră la viitoarele ediţii ale cupelor europene să nu aibă durata vieţii efemer'delor ?

Campionatul nostru de fotbal nu mai poate fi un scop în sine, aşa cum se întîmplă deseori, cel mai concret exemplu fiind acela al „opririi motoarelor" după cucerirea virtuală a titlului, după obţinerea virtuală a unui loc lipsit de griji sau după retrogradarea virtuală în Divizia B.

Problema reprezentării în cupele europene nu mai poate fi o chestiune de campanie, care începe (dacă începe) odată cu rezultatele tragerii la sorţi, cu idei de cele mai multe ori prestabilite în ceea ce priveşte forţa adversarilor. Steaua şi Dinamo, ca să dăm doar două exemple, ar fi putut, poate, elimina pe Bruges '76 şi pe Atletico '77 (scorul general de 2—3 în ambele întîlniri este un argument) dacă ar fi pornit la drum fără calcule prealabile.

Reprezentarea pe plan european presupune şi întărirea specială a echipelor angajate în competiţii. La noi, această problemă nici nu se pune. Ba, dimpotrivă. Rămînem la convingerea că un Dinamo cu Lucescu şi Nunweiller ar fi eliminat pe Atletico Madrid, ceea ce ar fi însemnat enorm în fortificarea psihologică generală a tuturor echipelor noastre pentru viitoarele ediţii.

În sfîrşit, **reprezentarea internaţională trebuie să fie o preocupare pentru toate echipele noastre fruntaşe,** cu atît mai mult cu cît rezultatele unui campionat intern depind exclusiv de valoarea lor de schimb pe plan european. Dar pentru asta e nevoie de eforturi în timp, care să nu aibă ca reper meciul de duminică sau cucerirea unor tricouri, ci să vizeze, cu putere de obsesie, această mereu precară „chenzină" a lui septembrie, cînd ne dăm seama că aplauzele oferite de publicul nostru nenumăratelor „derby"-uri interne sînt un mod de a bea apă dintr-o sticlă de Cotnari.

Ioan CHIRILA

Fotbal

CASTELE ÎN SPANIA...

Fotbalul nostru a trăit din nou două săptămîni — mai puţin nu se putea ! — speranţele, decepţiile şi morala cupelor europene. Două săptămîni, durata unei... gripe sau unei viroze. La sfîrşitul ciclului, repetat de ani de zile cu o consecvenţă demnă de cu totul alte cauze, sîntem din nou AFARĂ, eliminaţi din competiţie cu 3 din cele 4 „ambasadoare de toamnă", Universitatea Craiova — echipă în care ne punem, totuşi, speranţe la continuare — fiind ajutată de cel mai favorabili sorţi posibili.

Scriam acum două săptămîni că pentru reprezentantele noastre în cupele europene a sosit **ora transformării vorbelor în fapte.** Pentru a nu ştim cîta oară, ne-am convins că **în fotbalul nostru de club vorbele** au un conţinut, iar **faptele altul. Adică una se spune şi alta se face.** Consecuţia logică a ideii ne duce direct la întrebarea : pînă cînd se va întîmpla aşa ? Pînă cînd vor tot promite echipele noastre de club şi nu-şi vor respecta cuvîntul ? **Pînă cînd ?**

Pînă atunci pînă cînd îi se va tolera această atitudine de lipsă de responsabilitate, pînă cînd nu se vor lua măsuri ferme la cluburi, pînă cînd aceste unităţi de bază ale fotbalului nostru nu vor fi întărite pe multiple planuri, şi în primul rînd cu oameni pricepuţi, harnici, devotaţi şi ambiţioşi, capabili să lucreze la cotele şi exigenţele fotbalului internaţional.

Stăteam miercuri noaptea zeci de mii de iubitori ai fotbalului şi priveam pe micul ecran transmisiunea de la Madrid, sperînd şi aşteptînd să se producă **„minunea".** Căci numai o minune putea să păstreze acel 0—0 subţire ca un fir de aţă timp de 90 de minute. Dar firul de aţă s-a rupt. Pentru că nici în fotbal nu există minuni. Oricum, **lecţia de miercuri noapte are o învăţătură valoroasă în perspectiva foarte importantei partide Spania — România de la 26 octombrie :** pentru a nu se întoarce învinşi de la Madrid, pentru a reveni măcar cu un punct, cu un joc egal, **„tricolorii" au o singură soluţie — să marcheze gol, să fie în stare să marcheze, să se pregătească să marcheze !** Visul unui 0—0 la Madrid este cu adevărat un... castel în Spania, care nu poate sta în picioare un meci întreg. La Madrid, reprezentativa noastră trebuie să marcheze !

Revenind la datele furnizate de cele trei eliminări, supunem cititorilor noştri următoarele **„fapte brute" şi idei.**

● **Cruyff, Asensi** sau **Neeskens** se angajau de zece ori mai mult în joc, miercuri după-amiază, la scorul general de 6—1, sau 6—2, decît **Zamfir,** care mai mult stătea decît fugea pe teren. De ce oare ? Jucătorii echipei spaniole nu mai aveau — aparent — nimic de cîştigat. Spunem aparent, pentru că ei s-au gîndit, credem, să cîştige totuşi ceva, să cîştige stima publicului bucureştean, cum s-au gîndit să-şi onoreze numele. La ce oare s-o fi gîndit Zamfir ?

● Cu atîţia internaţionali în echipă, **Steaua** de miercuri trebuie neapărat văzută de antrenorul **Ştefan Covaci** (prezent în aceeaşi zi la Madrid) pe filmul televiziunii. Scăderea de ritm, evidenta scădere fizică a majorităţii jucătorilor nu mai este o simplă „problemă de casă" a Stelei. Echipa militară reprezintă îumătate din formaţia României şi în aceste condiţii nu mai poate lăsa pe nimeni indiferent faptul că **Steaua o zi joacă şi alta stă !**

● Antrenorul Kubala spunea acum două săptămîni, la Barcelona, că **Dumitru** are loc în orice echipă a Europei. Internaţionalul nostru, revenit pe locul 1 al fotbalului românesc, a încercat miercuri să facă totul. A încercat să fie „omul-orchestră", să deposedeze, să dubleze, să-şi lanseze coechipierii, să marcheze goluri. Veţi spune că acelaşi lucru l-a încercat şi Cruyff, cu un procent mai mare de reuşită. E adevărat, dar cu cine a jucat şi colaborat Cruyff şi cu cine a jucat Dumitru ? După cum, altă diferenţă evidentă, ce condiţie fizică are Cruyff şi ce ce condiţie fizică s-a prezentat Dumitru ?

● Urmărind cele două meciuri de miercuri cu echipele spaniole, mulţi au fost de părere că din Steaua şi Dinamo s-ar putea face o echipă competitivă în cupele europene.

● A.S.A. nu „iartă" pe nimeni la Tg. Mureş, marcînd aproape la fiecare meci cîte 3—4 goluri. La Atena însă, A.S.A. n-a contat, nu s-a văzut. Ce fotbal se joacă la noi şi ce fotbal se joacă în alte părţi ?

Morala nr. 1 a acestor două săptămîni : cupele europene nu sînt niciodată pregătite cum trebuie la noi. Cu răspunderea cuvenită, cu turnee sau meciuri de verificare în compania unor echipe străine puternice. Morala nr. 2 : la echipele noastre de club nu se munceşte la nivelul internaţional. Sîntem, stimaţi tovarăşi, mult în urmă la muncă, la fapte !

Competitivi ne arătăm numai la vorbe !

Marius POPESCU

EVOLUŢIILE DE MIERCURI ALE ECHIPELOR STEAUA ŞI DINAMO PRIN „FILTRUL" CELOR 14 ANTRENORI... NEANGAJAŢI ÎN CUPELE EUROPENE

AU CUVÎNTUL TEHNICIENII

Aşa cum am procedat la primul meci **Dinamo — Atletico Madrid,** acum, după partidele retur **dintre campioanele României şi Spaniei şi Steaua — C.F. Barcelona, urmărite pe stadion sau în faţa micilor ecrane,** am solicitat **celor 14 antrenori principali ai diviziunarelor „A" — neangajate în cupele europene** — părerile asupra acestor două jocuri. Am pornit cu **sondajul de la aceeaşi întrebare :**

CE V-A IMPRESIONAT MAI MULT, CU CE AŢI RĂMAS DUPĂ VIZIONAREA ÎNTÎLNIRILOR DE MIERCURI ?

Iată opiniile tehnicienilor noştri :

ANGELO NICULESCU (Politehnica Timişoara) : „Mi-am dat seama din nou că un joc de fotbal trebuie disputat cu aceeaşi ardoare pe întreaga durată a celor 90 de minute. Steaua a jucat, de pildă, pînă a primit golul, după care, treptat-treptat, s-a resemnat. Împărţind imaginar terenul în cele trei zone (apărare — organizare — atac), putem aprecia că jucătorii noştri au acţionat doar la mijloc la un nivel acceptabil. În apărare au greşit la marcaj şi dublaj, iar în faza de finalizare n-au găsit soluţiile cele mai eficiente şi au jucat stereotip. Cît priveşte pe Dinamo, aceasta şi-a apărat şansele cu dîrzenie, jucătorii săi, cu puţine excepţii, evoluînd la posibilităţile lor maxime. Pe undeva, dinamoviştii au fost dezavantajaţi de arbitraj".

ION IONESCU (U.T.A.) : „Îndeosebi în partida Steaua — C. F. Barcelona am remarcat superioritatea individuală a personalităţilor din echipa oaspete faţă de personalităţile formaţiei noastre. De aici au urmat şi „situaţiile adevărului", adică fazele din interiorul careului, pe care C. F. Barcelona le-a finalizat, în timp ce la noi nu prea se întîmplă aşa, ratările devenind aproape o regulă. Cazul lui Troi, cu ocazia sa mare, mi se pare reprezentativ".

DUMITRU NICOLAE-NICUŞOR (Sport club Bacău) : „Consider că Dinamo a jucat bine, dar spre sfîrşit mijlocaşii şi înaintaşii n-au reuşit să păstreze mingea mai mult timp pentru a da răgaz apărării. La drept vorbind, tot greul a stat pe umerii apărătorilor, într-un meci de angajament. Aş adăuga o superioritate tactică a spaniolilor, care au schimbat registrul tactic după cerinţele jocului. La Steaua, deşi şansele de calificare erau compromise, componenţii ei aveau obligaţia să lupte fără menajamente pentru o victorie de palmares în compania unui adversar cu renume".

GHEORGHE STAICU (F. C. Olimpia Satu Mare) : „Şocul înfrîngerii de la Barcelona n-a fost trecut şi Steaua a pierdut meciul flind timorată. La aceasta, aş adăuga eu şi lipsa lui Iordănescu. Superclasa jucătorilor spanioli, cu o permanentă mişcare, cu fructificarea ocaziilor avute (aceasta este valoarea !) a arătat că C. F. Barcelona este una din echipele cele mai mari din Europa. Dacă, totuşi, Troi ar fi fructificat marea sa ocazie, Steaua ar fi avut un alt moral şi putea să-şi ia revanşa. La Madrid, în celălalt meci văzut pe micul ecran, Ştefan a fost excelent la lovitura de la 11 m, dar a greşit capital la primul gol. În ansamblu, dinamoviştii au evoluat aproape de posibilităţile lor şi dacă ar fi fost mai îndrăzneţi, cine ştie, poate ar fi reuşit să răstoarne calculul hîrtiei".

FLORIN HALAGIAN (F.C. Argeş) : „Am impresia că acum doi ani, cînd a cîştigat campionatul, Steaua era mai omogenă. Acum, jucătorii săi au acţionat prea individualist, au jucat cu frică, n-au crezut în ei. Adversarul a făcut ce a vrut tocmai datorită faptului că a prezentat cu adevărat o echipă omogenă. Despre meciul de la Madrid nu voi face o constatare nouă. E greu să obţii un rezultat favorabil (de data aceasta în faţa lui Atletico) dacă timp de 90 de minute te rezumi doar la apărare. Atacul aproape că n-a contat".

ILIE OANĂ (Politehnica Iaşi) : „La Steaua n-am înţeles un lucru : de ce n-a avut curajul să joace de la egal la egal ? Cînd a primit golul, n-a mai avut acea luciditate necesară unei bune organizări a jocului, fără de care nu poţi cîştiga în faţa unui adversar de marcă. Mi-a plăcut foarte mult jocul combinativ al spaniolilor, manieră căreia i-am fost întotdeauna adept. Dinamo a făcut faţă valorosului său adversar. Cu un pic de şansă — să nu fi primit acel gol de la distanţă — şi cu Dinu în echipă, care ar fi susţinut altfel atacul, echipa noastră putea obţine calificarea".

VALENTIN STĂNESCU (F. C. Petrolul) : „Dinamo a evoluat bine în apărare. Poate cu o mai mare doză de curaj în acţiunile ofensive ar fi realizat un rezultat mai bun. M-a surprins randamentul scăzut al lui Dudu Georgescu. Despre Steaua, ce să zic ? S-a prezentat cu mult sub posibilităţile ei, la care aş adăuga faptul că aportul lui Iordănescu conteză enorm în jocul ei".

TRAIAN IONESCU (Jiul) : „Despre Steaua doar atît : o surpriză neplăcută. La Madrid, Dinamo a demonstrat acelaşi angajament fizic ca în meciul de la Bucureşti. Datele problemei s-au schimbat însă pentru că adversarii jucau pe teren propriu, în faţa publicului lor şi, normal, jucătorii noştri au fost mai solicitaţi. Mi-a plăcut sistemul defensiv al dinamoviştilor, bine pus la punct, golurile primite fiind urmarea unor greşeli individuale, îndeosebi la marcaj. Dinamo trebuie să-şi modeleze puţin jocul în atac. Dudu Georgescu este într-o stagnare, nu pentru că ar juca slab, ci pentru faptul că adversarii îi cunosc bine şi nu-i scapă de sub marcaj".

MIRCEA RĂDULESCU (Sportul studenţesc) : „C. F. Barcelona ne-a dat o lecţie în privinţa fotbalului modern, avantajată, evident, şi de starea morală după acel 5—1. A jucat relaxat, pe fondul unei organizări foarte bune, cu trei fotbalişti de excepţie în rol de dispeceri — Cruyff, Neeskens, Asensi. Steaua a avut complexul rezultatului din tur, a vrut să facă faţă adversarului, avînd unele momente bune, dar păcat că acţiunile de atac n-au fost concretizate. Potenţă fizică slabă cînd ne raportăm cu alţii, element de care ţine şi tactica de joc. Dinamo a început meciul de la Madrid în stil de echipă mare. S-a apărat bine, cea mai mare parte din timp, a închis destul de bine culoarele din faţa porţii. Nu a putut obţine calificarea pentru că nu a contat în atac. Carenţa aceasta se referă la toată echipa, întrucît în noţiune modernă a ataca nu înseamnă a te bizui doar pe jucătorii din prima linie, fie ei şi de valoarea lui Dudu".

GHEORGHE OLA (F. C. Constanţa) : „Foarte instructiv meciul de la Madrid, cu multe momente de fotbal modern : ritm, circulaţie foarte bună, cu şi fără balon, demarcări. Dinamo a făcut faţă ritmului impus de adversar, dovedind un angajament ce merită a fi remarcat. Dacă ar fi jucat la fel de bine şi faza de atac, rezultatul ar fi fost, poate, altul. S-a simţit lipsa lui Dinu. Steaua s-a prezentat la meciul revanşă sub posibilităţile jucătorilor săi. Am impresia că a fost inhibată de faima echipei adverse".

ŞTEFAN COIDUM (F. C. Corvinul) : „Steaua a deziluzionat, negăsind puterea morală să lupte măcar pentru obţinerea unei victorii de prestigiu. Deficitară, în primul rînd, la angajament. Dinamo, în schimb, şi-a apărat şansa cu dîrzenie, dovedind o bună capacitate de efort şi mobilizare. Dar în fotbal nu poţi să te aperi la infinit, trebuie să şi ataci dacă vrei să cîştigi. Or, să fim drepţi, la acest capitol Dinamo a manifestat mari scăderi".

NICOLAE PROCA (C.S. Tîrgovişte) : „Dinamo, orientare bună în prima repriză, în funcţie de cerinţele jocului, cu un bun marcaj, susţinut de un dublaj corespunzător. La toate acestea relev efortul depus, dăruirea de a obţine un rezultat lăudabil. În repriza secundă momentele de neatenţie au favorizat şutul de la distanţă al lui Benegas, care avea să schimbe aspectul meciului. Dinamo a dorit mult succesul, însă n-a avut forţă în atac. Cît priveşte pe Steaua, ea a început bine, dar n-a avut suficientă luciditate şi forţă. Cred că a jucat doar la jumătate din potenţialul ei adevărat".

VIRGIL BLUJDEA (F. C. Bihor) : „Dinamo a abordat cu seriozitate meciul, arătînd o apărare foarte bună. Forţa ei de atac a fost neconcludentă. Or, nemarcînd nici măcar un gol, cum poţi să aspiri la calificare ? Din motive obiective, partida de la Bucureşti nu am putut s-o vizionez. Oricum, rezultatele echipei Steaua se situează cu mult sub cota aşteptărilor, a valorii unora dintre componenţii ei".

CICERONE MANOLACHE (F.C.M. Reşiţa) : „Echipele spaniole mi-au lăsat o bună impresie, prin tehnica lor de joc, determinată de personalităţile marcante pe care le au. Jucătorii lor mi-au relevat calităţi atletice deosebite, element hotărîtor în fotbalul de mare performanţă. Dinamo, la Madrid, a răspuns bine solicitărilor, a avut o circulaţie bună de balon, mai ales în primele 15—20 de minute, cînd a reuşit să stăvilească iureşul gazdelor. Atacul însă a fost şters. Cît priveşte meciul susţinut de Steaua, trebuie să recunoaştem o diferenţă valorică în favoarea adversarei. Dar nu trebuie să omitem nici faptul că şi Steaua nu s-a ridicat la cota sa valorică".

Din scurtele observaţii făcute de cei 14 tehnicieni se desprind aspecte variate „observate" în cele două partide. Se cer a fi sintetizate (am mai făcut-o şi în alte rînduri) în speranţa că se vor trage învăţămintele de rigoare, că minusurile semnalate nu se vor mai repeta. Principalele carenţe semnalate fiind : **• STEAUA a evoluat sub posibilităţi în toate zonele ; o primă lipsă — labilitatea psihică, care o împiedică să realizeze performanţele aşteptate ; stereotipia în acţiunile de atac ; mecanismul echipei suferă din cauza indisciplinei tactice a multora dintre jucători ; lipsa de concentrare pe toată durata partidei, ceea ce duce la superficialitate, la mari greşeli care, dealtfel, au favorizat pe adversar • DINAMO a jucat aproape de posibilităţile jucătorilor. Demnă de evidenţiat dîrzenia, dăruirea cu care şi-a apărat şansele ; insuficienţă gravă la capitolul ofensiv, explicată, în parte, şi prin lipsa unor jucători de valoare, cu experienţă competiţională.**

Anchetă realizată de
Constantin ALEXE
Ştefan TRANDAFIRESCU